



כיתה
א'

שלום כיתה א'



הכניסה לכיתה א' מלאה התרגשות, חששות וסימני שאלה.

הילדים עוברים ממסגרת הגן לבית הספר ונחשפים לכללים חדשים, מדדי הצלחה, הרגלי למידה, תחרויות ועוד. בכיתה יש מגוון תלמידים המגיבים בצורה שונה זה מזה לשינוי.

יש תלמידים בעלי ביטחון עצמי הנרגשים לקראת ההתנסות החדשה, יש כאלה החוששים ממפגשים חדשים, והחשש הזה מוביל אותם להפנמה ולסגירות, לחלק מהתלמידים יש אחים גדולים בבית הספר המשרים עליהם תחושת ביטחון ורוגע, חלקם בוגרים בגילם וחלקם צעירים מאוד.

על מנת ליצור את "בית החינוך כמשפחה", עלינו לתת מקום למגוון התלמידים ולמטען הרגשי שהם מגיעים עמו לכיתה. עלינו לאפשר ביטוי לרגשות המעורבים האלו הן בתחילת השנה והן במשך השנה. ביכולתנו ליצור בכיתה אווירה ביתית ומשפחתית שבה חווה הילד ביטחון, אכפתיות ודאגה.

הפעילות הבאה מתמקדת בהצפת רגשות ותחושות ובמתן לגיטימציה לחששות ולתהיות.

אחת התשתיות הערכיות שיסייעו לנו ולתלמידים לעבור את השלב ההתחלתי המורכב ולהתאקלם באופן חיובי בכיתה ובבית הספר היא נושא החודש – **אמונה**.

על הפסוק: "וְהָיָה אֱמוּנַת עַתִּיךָ חֶסֶן וְשׁוֹעֵלַת חֶכְמַת וְדַעַת..." (ישעיהו ל"ג, ו') דרשו חז"ל: "אמונת זה סדר זרעים, עתיד זה סדר מועד, חוסן זה סדר נשים, וכו' (שבת ל"א, ע"א).

ופירשו התוספות: "אמונת זה סדר זרעים: שמאמין בחי עולמים וזרע".

האמונה בקב"ה היא הבסיס לכל האמונות הנדרשות בעולם – האמון של האדם בעצמו, האמון בחברים הסובבים אותו, בהורים, במורים ובעולם.

רק הודות לאמונה בחי העולמים מסוגל האדם לפעול בעולם הזה, לזרוע, להשקיע, להעז, להמר, להאמין בעצמו, בעולם, בטוב.

האמונה בקב"ה היא המעוררת את האמונה של האדם בעצמו וביכולותיו. בכל בוקר אנו אומרים "מוזדה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתی בחמלה רבה אמונתך" – הקב"ה מאמין בי באופן אישי, מחזיר לי את נשמת מתוך אמון מלא שאדע לנצל את ההזדמנות ולממש את הפוטנציאל הטמון בי. ואיך אני לא אאמין בעצמי אם הקב"ה שאני מאמין בו כל כך, מאמין בי?! אם הקב"ה מאמין בי היום בבוקר, ודאי שאני אאמין בעצמי וביכולתי להיות תלמיד טוב וחבר טוב.

גם האמון בסובבים את האדם יונק מהאמונה בקב"ה. ה"חפץ חיים" (שמירת הלשון, יום ה' בטבת) שואל מדוע מסתיים הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" דווקא במילים "אני ה'", ועונה: "אני ה' אהבתי, גם אתה תוכל לאהוב אותי". כלומר, האמונה שלי בקב"ה מחייבת אותי להאמין במי שהוא מאמין בו. אם הקב"ה מאמין בחברי לכיתה, במורה, בהורים שלי, ואני מאמין בקב"ה, אז אוטומטית אני מאמין בהם.

האמונה המגשימה את עצמה פועלת על האדם ועל סביבתו, ועלינו לעבוד על אמונה חיובית של הילד. אמונה בהקב"ה, ומתוכה – אמונה בעצמו, ביכולותיו, בחבריו, בצוות העוטף אותו בבית הספר, בהוריו, בתכנית הלימודים, בכול. אמונה שבית הספר יכול להיות מקום חיובי עבורו. אמונה שתוביל אותו לזרוע, ובעז"ה לקצור הצלחה בתחומים מגוונים.

לקישור לשיעור באתר "מפתח הלב" ניתן ללחוץ כאן :

<http://cms.education.gov.il/EducationCMS/Units/Yesodi/Hevra/MafteachHalev/Tishrey.htm>



בכיתה א' הכול חדש. המערכת מצפה להתרגשות, לחוסר הידע, להתאקלמות הנצרכת ולקשיים של התלמידים החדשים.

בכיתה ב' יש ציפייה שהתלמידים ישתלבו בחזרה במסגרת באופן פשוט וזורם.

אך לא תמיד זה כך, והחזרה לבית הספר לא פשוטה ושמחה לכל התלמידים.

על מנת ליצור את **"בית החינוך כמשפחה"**, עלינו לתת מקום למגוון התלמידים ולמטען הרגשי שהם חוזרים איתו לכיתה. עלינו לאפשר ביטוי לרגשות המעורבים האלו הן בתחילת השנה והן במשך השנה כולה.

הפעילות הבאה מציפה את הרשמים ואת הזיכרונות של התלמידים מכיתה א', ואת הדברים החדשים והלא מוכרים בכיתה ב'.

זו הזדמנות טובה לייצר בכיתה אווירה של משפחה ותמיכה, תוך חיבור לנושא החודש – **אמונה**.

על הפסוק: **"וְהָיָה אֱמוּנַת עֲתִידֶיךָ חֶסֶן וְשִׁוְעוֹת חֲכָמָת וְדַעַת..."** (ישעיהו ל"ג, ו') דרשו חז"ל: **"אמונת זה סדר זרעים, עתיד זה סדר מועד, חוסן זה סדר נשים, וכו' (שבת ל"א, ע"א).**

ופירשו התוספות: **"אמונת זה סדר זרעים: שמאמין בחי עולמים וזרע."**

האמונה בקב"ה היא הבסיס לכל האמונות הנדרשות בעולם – האמון של האדם בעצמו, האמון בחברים הסובבים אותו, בהורים, במורים ובעולם.

רק הודות לאמונה בחי העולמים מסוגל האדם לפעול בעולם הזה, לזרוע, להשקיע, להעז, להמר, להאמין בעצמו, בעולם, בטוב.

האמונה בקב"ה היא המעוררת את האמונה של האדם בעצמו וביכולותיו. בכל בוקר אנו אומרים **"מזדה**

אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמותי בחמלה רבה אמונתך" – הקב"ה מאמין בי באופן אישי, מחזיר לי את נשמותי מתוך אמון מלא שאדע לנצל את ההזדמנות ולממש את הפוטנציאל הטמון בי. ואיך אני לא אאמין בעצמי אם הקב"ה שאני מאמין בו כל כך, מאמין בי? אם הקב"ה מאמין בי היום בבוקר, ודאי שאני אאמין בעצמי וביכולתי להיות תלמיד טוב וחבר טוב.

גם האמון בסובבים את האדם יונק מהאמונה בקב"ה. **"ה'חפץ חיים"** (שמירת הלשון, יום ה' בטבת) שואל מדוע מסתיים הפסוק **"ואהבת לרעך כמוך"** דווקא במילים **"אני ה'"**, ועונה: **"אני ה' אהבתי, גם אתה תוכל לאהוב אותי"**. כלומר, האמונה שלי בקב"ה מחייבת אותי להאמין במי שהוא מאמין בו. אם הקב"ה מאמין בחבריי לכיתה, במורה, בהורים שלי, ואני מאמין בהקב"ה, אז אוטומטית אני מאמין בהם.

האמונה המגשימה את עצמה פועלת על האדם ועל סביבתו, ועלינו לעבוד על אמונה חיובית של הילד. אמונה בהקב"ה, ומתוכה – אמונה בעצמו, ביכולותיו, בחבריו, בצוות העוטף אותו בבית הספר, בהוריו, בתכנית הלימודים, בכול. אמונה שבית הספר יכול להיות מקום חיובי עבורו. אמונה שהחוויות הטובות מכיתה א' ימשיכו גם בכיתה ב', ושהדברים הפחות טובים יכולים להשתפר. אמונה שתוביל אותו לזרוע, ובעז"ה לקצור הצלחה בתחומים מגוונים.

לקישור לשיעור באתר **"מפתח הלב"** ניתן לחוץ כאן:

<http://cms.education.gov.il/EducationCMS/Units/Yesodi/Hevra/MafteachHalev/Tishrey.htm>



כיתה
ג'

שנה חדשה פורשת כנפיה



שנה חדשה.

התלמידים כבר ותיקים בבית הספר, מכירים זה את זה, את המסגרת, את המורים ואת הכללים והנורמות. לכן השנה החדשה היא הזדמנות להעמיק את הקשרים של התלמידים זה עם זה, ואת האווירה הכיתתית החיובית. כבכל קבוצה, תלמידים בכיתה כבר קיבלו "תפקידים" שונים. חלקם שמחים בתפקיד החברתי שלהם, וחלקם מרגישים שמקומם בכיתה לא נכון להם, והם היו רוצים לשנות אותו.

על מנת ליצור את "בית החינוך כמשפחה", עלינו ליצור אווירה כיתתית שבה יש שיח פתוח וכן. כיתה שבה תלמידים מרגישים בנוח לשתף בתחושותיהם, ברצונותיהם, בחששותיהם ובבקשותיהם. כיתה שבה תלמידים מאמינים בעצמם ובחברים שלהם, שייצרו יחד את המסגרת שתפיק את המיטב מכל אחד ותאפשר ניידות בתפקידים והיכרות מחודשת ועמוקה יותר.

הפעילות הבאה מתמקדת בהצפת רגשות וציפיות על ידי דימוי מעולם בעלי החיים.

אחת התשתיות הערכיות שסייעו לנו ולתלמידים ליצור שיח פתוח וכן היא נושא החדש – **אמונה**.

על הפסוק: "וְהָיָה אֱמוּנַת עַתִּיךָ חֹקֶן יְשׁוּעַת חֲכָמָת יִדְעָתָּה..." (ישעיהו ל"ג, ו') דרשו חז"ל: "אמונת זה סדר זרעים, עתִיךָ זה סדר מועד, חוסן זה סדר נשים, וכו' (שבת ל"א, ע"א).

ופירשו התוספות: "אמונת זה סדר זרעים: שמאמין בחי עולמים וזרע".

האמונה בקב"ה היא הבסיס לכל האמונות הנדרשות בעולם – האמון של האדם בעצמו, האמון בחברים הסובבים אותו, בהורים, במורים ובעולם.

רק הודות לאמונה בחי העולמים מסוגל האדם לפעול בעולם הזה, לזרוע, להשקיע, להעז, להמר, להאמין בעצמו, בעולם, בטוב.

האמונה בקב"ה היא המעוררת את האמונה של האדם בעצמו וביכולותיו. בכל בוקר אנו אומרים "מוחל אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתִי בחמלה רבה אמונתך" – הקב"ה מאמין בי באופן אישי, מחזיר לי את נשמתִי מתוך אמון מלא שאדע לנצל את ההזדמנות ולממש את הפוטנציאל הטמון בי. ואיך אני לא אאמין בעצמי אם הקב"ה שאני מאמין בו כל כך, מאמין בי? אם הקב"ה מאמין בי היום בבוקר, ודאי שאני אאמין בעצמי וביכולתי להיות תלמיד טוב וחבר טוב.

גם האמון בסובבים את האדם יונק מהאמונה בקב"ה. ה"חפץ חיים" (שמירת הלשון, יום ה' בטבת) שואל מדוע מסתיים הפסוק "ואהבת לרעך כמוך" דווקא במילים "אני ה'", ועונה: "אני ה' אהבתי, גם אתה תוכל לאהוב אותי". כלומר, האמונה שלי בקב"ה מחייבת אותי להאמין במי שהוא מאמין בו. אם הקב"ה מאמין בחבריי לכיתה, במורה, בהורים שלי, ואני מאמין בו, אז אוטומטית אני מאמין בהם.

האמונה המגשימה את עצמה פועלת על האדם ועל סביבתו, ועלינו לעבוד על אמונה חיובית של הילד. אמונה בהקב"ה, ומתוכה – אמונה בעצמו, ביכולותיו, בחבריו, בצוות העוטף אותו בבית הספר, בהוריו, בתכנית הלימודים, בכל. אמונה שבית הספר יכול להיות מקום חיובי עבורו. אמונה שתוביל אותו לזרוע, ובעז"ה לקצור הצלחה בתחומים מגוונים.

לקישור לשיעור באתר "מפתח הלב" ניתן ללחוץ כאן:

<http://cms.education.gov.il/EducationCMS/Units/Yesodi/Hevra/MafteachHalev/Tishrey.htm>